

Josef Andersson: Den højtærede Statsminister vilde mene, jeg skulde have sagt, at denne Konflikt ikke var saa alvorlig, at den berettigede til et Indgreb. Ja, det har jeg jo sagt — det er ganske rigtigt. Det er ikke, fordi jeg ikke mener — hvad jeg ogsaa sagde —, at en Konflikt naturligvis kan virke generende for Samfundet, og i Særdeleshed en Konflikt af denne Beskaffenhed, hvor det drejer sig om Samfundets Forsyning med Levnedsmidler. Men jeg har sagt, at den er ikke saa alvorlig, at den paa nærværende Tidspunkt kan betragtes som faretruende for Samfundet og som Følge deraf berettigede til et Statsindgreb. Selv om man mente, at et saadant Indgreb var paakrævet, kunde det godt have ventet endnu nogle Dage, og man kunde godt have prøvet den Udvej, som er blevet antydet under Forhandlingerne i det andet høje Ting.

Den højtærede Statsminister sagde, at en politisk Opfordring til Forligsinstitutionen vilde være noget ganske usædvanligt. Ja, det vilde det sikkert være, men denne Situation er jo ogsaa ganske usædvanlig, og naar Forligsmanden i denne Situation har stillet sig paa det Standpunkt, at han ikke mente, han kunde foretage en ny Mægling, hvis der ikke blev rettet en saadan Opfordring til ham, saa skyldes det jo netop den ganske særlige Situation, at Regeringen midt under hans Forligsarbejde møder frem og tager en enkelt Ting ud af Konflikten, nemlig Slagteriarbejderstrejken, idet Forligsmanden formentlig ellers vilde have prøvet paa at løse hele Situationen under eet. Naar man saaledes tager Sagen ud af Hænderne paa Forligsmanden, kan han naturligvis ikke, efter at denne Situation er opstaaet, paa eget Initiativ begynde en ny Mægling i Slagterikonflikten. Derfor er det Forligsmanden stiller sig paa det Standpunkt, at han siger: Hvis der rettes en Hønstilling til mig, ikke alene fra Parterne, men ogsaa fra politisk Side, vil jeg prøve denne Udvej. Jeg tror, det vilde have været en Lykke, om man havde fulgt denne Hønstilling.

Statsministeren (Knud Kristensen): Jeg vil paa det bestemteste protestere imod, at vi skulde have taget Sagen ud af Forligsmandens Haand. Selvfølgelig har jeg talt med Forligsmanden og faaet hans Bedømmelse af Situationen: at der ingen Mulighed var. Hvis han blot havde antydet, at der endnu kunde være en Mulighed til Stede, var der selvfølgelig ikke kommet noget Forslag.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Jeg ansætter et nyt Møde til i Dag Kl. 16¹⁵ med følgende Dagsorden:

Eventuelt: Anden Behandling af:

Forslag til Lov om Afgørelse af den mellem Andels- og Privatslagteriernes Arbejdsgiverforeninger og Dansk Slagteri-arbejderforbund bestaaende Uoverensstemmelse.

Mødet hævet Kl. 16¹⁰.

113. Møde.

Fredag den 10. Maj Kl. 16¹⁵.

Formanden: Den paa Dagsordenen opførte Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i Dag, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Afgørelse af den mellem Andels- og Privatslagteriernes Arbejdsgiverforeninger og Dansk Slagteriarbejderforbund bestaaende Uoverensstemmelse.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1222).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer med tilhørende Bilag og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.